

Phần 12

Buổi sáng trước đêm lễ hội khiêu vũ của học sinh cuối cấp, Allison lái xe đến Silverdale để lấy áo đầm về. Cô bé mơ thấy Anson sẽ là bạn nhảy của mình trong đêm vũ hội ấy. Điều đó là không tưởng, nhưng còn tốt hơn là chỉ ngồi nhà để buồn chán, vì vậy cô sẽ tham gia cùng với bạn mình là Kaci. Bố mẹ cô bé không hiểu tại sao con gái mình lại từ chối lời mời của ba cậu bạn trai và Allison biết mẹ cô rất thất vọng.

Điện thoại di động của Allison reo vang khi cô bé bước ra khỏi khu trung tâm thương mại để ra bãi đậu xe, chiếc áo đầm vắt gọn trên cánh tay. Cô dùng tiền để dành mua chiếc điện thoại này, thậm chí mong có được số điện thoại của Anson để họ có thể nói chuyện riêng tư với nhau. Cho đến giờ thì vẫn chưa có cơ hội nào cả. Cậu vẫn chưa gọi lại cho cô và mẹ cậu cũng không có cách gì liên lạc được với cậu hết.

“A lô”, cô nói khi bước đến xe hơi của mẹ mình, ngỡ là sẽ nghe được giọng của Kaci.

“Allison phải không?”.

Cô bé sững người, bất động, toàn thân chột lạnh toát. Là Anson đang gọi cho cô.

“Em có thể nói chuyện được không vậy?”.

“Được”, cô bé nói, không thể tin đây là sự thật. Dù lo sợ, tim cô vẫn rung lên những nhịp đập hạnh phúc. Cô có nhiều chuyện để nói với anh, nhiều điều muốn hỏi anh lắm.

“Em đang ở một mình đó chứ?”.

“Dạ”, cô nói. “Em đang ở bãi đậu xe bên ngoài Trung tâm thương mại Silverdale”.

“Tốt quá”.

Không để cậu kịp nói thêm điều gì khác, cô dấn dò trước. “Đừng cho em biết anh đang ở đâu? Được chứ? Em sẽ phải báo lại với Cảnh sát trưởng, vì vậy tốt hơn hết là em không biết. Anh không dùng điện thoại mà người ta có thể truy ra dấu vết đấy chứ?”.

“Không”.

“Cảm ơn Chúa”. Cô bé thở ra nhẹ nhàng hơn. “Sao anh có được số của em vậy?”, cô hỏi. Cú điện thoại của anh giống như thể câu trả lời cho những điều cô bé đã cầu xin với Chúa, một đặc ân được bề trên ban tặng, nhưng cô không nghĩ nó là kết quả của sự can thiệp từ thần thánh hay phép thuật của các bà tiên.

“Anh sẽ giải thích sau. Có một điều anh phải nói với em”.

“Chuyện gì vậy?”.

“Có lẽ tối mai em sẽ đến buổi vũ hội”, cậu nói, “và anh muốn em đến đó. Với anh, việc em đi dự vũ hội quan trọng biết bao. Anh không muốn em chỉ ngồi nhà buồn bã vì anh. Nếu em nghĩ mình chung thủy với anh bằng cách không đi dự vũ hội, thì đó không phải là điều em chứng minh sự chung thủy của mình”.

Cổ họng cô bé đau rát khi cố kìm lại tiếng nấc và những giọt nước mắt chỉ chực trào ra, cô thấy thật khó để thốt nên lời. Cô thật sự cảm động trước những lời anh nói, chứa đựng sự quan tâm anh dành cho cô... rằng anh nhớ về buổi vũ hội. “Em sẽ cùng đi với Kaci”, cuối cùng cô bé cất giọng. Vì những âm thanh ồn ã mà xe cô bên ngoài Trung tâm thương mại tạo ra, Allison ngồi vào xe và khóa cửa lại. Cô quăng chiếc áo đầm lên chiếc ghế trống bên cạnh mình.

“Nhưng Allison...”.

“Anh là người em hẹn hò, Anson ạ. Em không thể tưởng tượng ra cảnh mình khiêu vũ với ai đó mà không phải là anh”. Nhắm mắt lại, cô bé gần như có thể cảm nhận vòng tay anh đang ôm choàng lấy cô.

“Anh sẽ đánh đổi bất kỳ điều gì để được khiêu vũ cùng em ở đó”, cậu thì thầm.

Cô bé có cảm giác tim mình như sắp vỡ ra. “Làm thế nào anh có được số điện thoại của em?”. Cô hỏi lại, cố gắng duy trì sự điềm tĩnh.

“Eddie. Anh nhờ một người bạn gọi điện đến nhà em giả làm một bạn học ở trường. Eddie bắt máy và cho bạn anh số di động của em”.

“Giờ em đã có điện thoại riêng rồi, anh có thể gọi cho em thường xuyên không?”. Trong đầu cô bé chất chứa nhiều điều thắc mắc. Dù cô mong muốn nhận được câu trả lời từ anh về mặt dây chuyền thánh giá bằng thiếc tìm thấy trong đồng tro, nhưng cô cũng lo ngại những điều anh sắp kể với cô về nó. Cô bé tự nhủ, tất cả những gì mình cần lúc này là nghe được giọng nói của anh thôi. Những thắc mắc, những câu hỏi quẩn quanh trong đầu cô có thể chờ sau.

“Anh không chắc liệu gọi thường xuyên cho em có phải là một chuyện nên làm không nữa”, cậu nói.

“Xin anh đấy! Em cần phải biết rằng anh không sao”.

“Anh ổn mà. Chẳng có gì phải lo lắng cả đâu”.

“Em thật sự lo lắng đấy, Anson ạ”. Cô bé muốn anh trở về vịnh Cedar, dù cô vẫn sợ điều sẽ xảy đến khi anh trở về. Một phần trong cô muốn bảo anh lẩn trốn, nếu không có lẽ anh sẽ bị tống vào nhà giam. Nhưng đồng thời cô cũng mong ước anh được minh oan.

“Chuyện gì về nhà hàng Hải Đăng mà em có thể kể cho anh nghe?”, cậu hỏi. “Có tin tức gì mới không? Có ai bị bắt chưa?”.

Allison nhắm mắt lại, sợ hãi khi nhắc tới chuyện này. Cô ngần ngại không muốn nói.

“Allison?”.

“Mặt dây chuyền của anh được tìm thấy trong đồng tro tàn. Nó bị biến dạng một phần và hình của nó được đăng trên báo Bản tin vịnh Cedar”.

Cậu làm bầm gi đó mà cô không nghe rõ.

“Anh đã ở đó vào đêm xảy ra hỏa hoạn phải không?”. Hỏi được anh câu này, cô phải tập trung tất cả các dây thần kinh can đảm. Tay cô bé run run và mướt mồ hôi hột khi giữ chặt chiếc điện thoại.

“Phải”, cậu nói, “nhưng anh xin thề với em đây Allison, anh không hề phóng hỏa. Anh đã làm mọi cách để dập tắt nó. Anh nhận ra mình đánh rơi mặt dây chuyền nhưng không biết ở đâu. Báo với Cảnh sát trưởng kiểm tra bình chữa cháy đi. Vân tay anh in dấu đầy trên đó đấy”.

“Em sẽ nói lại với ông ấy”, cô bé nói, háo hức làm bất kỳ điều gì đó có thể chứng minh sự trong sạch cho anh.

“Em có mất niềm tin ở anh không Allison?”.

Trước khi cô kịp trả lời, cậu nói tiếp. “Anh xin thề với em anh không dính líu gì đến ngọn lửa đó cả”.

“Vậy thì ai khác có thể làm chuyện này chứ?”, cô hỏi thay vì thừa nhận niềm tin cô dành cho anh đã bị lung lay.

“Anh đã nhìn thấy hấn”. Giọng Anson nhỏ xíu, cô bé không sao nghe rõ được.

“Cái gì cơ?” cô hỏi hốt hển. “Là ai?”.

“Anh không thể cho em biết được”.

“Tại sao chứ?”, cô bé gằn như hét lên. Cô đâu có ngốc và cô cũng sẽ không để anh dối gạt cô đâu.

“Anh không biết tên hấn”, Anson rên rỉ, rõ ràng là rất thất vọng. “Trước đây anh có nhìn thấy hấn, nhưng anh không biết hấn là ai. Hấn có đến dùng bữa tại nhà hàng. Nhưng anh chỉ gặp hấn một lần và lần thứ hai là cái đêm xảy ra hỏa hoạn. Anh thề đó là sự thật. Đáng lẽ ra anh không nên kể với em nhiều như thế này... Anh không muốn kéo em vào mớ rắc rối mà anh đã gây ra cho em”.

“Nhưng Anson, em...”.

“Tất cả những gì anh mong muốn”, cậu nói, ngắt lời Allison, “tất cả những gì anh mong muốn từ em là hãy tin ở anh. Nếu em không thể làm được, thì anh chẳng còn gì để nói nữa...”.

“Đừng cúp máy”, cô bé hét lên.

Cô nghe được tiếng ề ề ở đầu dây bên kia và nước mắt không biết từ đâu thi nhau rơi lã chã.

“Anson?”.

“Anh đây. Anh nên cúp máy thôi”, cậu nói.

“Không, đừng mà anh”. Cô cảm thấy như mình sắp gục ngã đến nơi rồi.

“Anh không thể nói chuyện với em thêm nữa”.

“Em đã đến gặp mẹ anh”, cô bé nói nhanh. “Giờ thì em đã hiểu ý anh khi anh đến gặp em vào tối hôm đó. Anh nói tốt hơn hết em không nên biết những gì anh đã làm. Ý anh là số tiền mà anh lấy cắp trên tủ lạnh phải không?”. Cô chỉ có thể hy vọng đó là tất cả những gì anh muốn nói.

“Anh lấy tiền của mẹ mình”, Anson thừa nhận. “Anh không hề tự hào vì đã làm chuyện đó và anh sẽ trả lại cho bà ấy từng xu một. Anh đã hứa trả thì sẽ trả”.

“Bà cho em đọc lá thư anh gửi”, Allison bảo, “em nói với bà ấy anh gọi điện cho em”.

“Vậy mẹ anh có kể với em về mấy đám cháy anh gây ra khi anh còn trẻ không?”. Anson hỏi.

Allison nghe được mấy giọng nói cộc lốc vọng đến điện thoại. Cô không thể đoán được bọn họ đang nói gì, nhưng rõ ràng rằng Anson phải cúp máy.

“Có bà có kể với em”.

“Không ngạc nhiên tại sao em không còn tin anh nữa”, anh nói. “Nghe đây. Anh không phải suýt chút nữa là thiêu rụi căn nhà khi còn nhỏ đâu. Lúc đó mẹ anh uống rượu say và bà để điều thuốc cháy dở lan ra thành đám cháy. Bà ấy đổ lỗi cho anh, nhưng thật ra là do bà ấy. Còn chuyện ngoài ý muốn kia cũng không phải tại anh. Là một đứa hàng xóm. Anh biết điều này nghe thật tệ, Allison ạ, nhưng anh xin thề anh không dính dáng gì đến đám cháy ở nhà hàng Hải Đăng đâu”.

“Em muốn tin anh. Bằng tất cả trái tim mình, Anson ạ”.

“Cảm ơn em”, câu thì thầm và rồi trước khi cô bé kịp nói thêm câu nào khác, cậu cúp máy.

Tay Allison nắm chặt điện thoại và cô cầm nó như thế trong một lúc lâu, cố giữ lại chút cảm giác ấm áp, sẽ chia mà họ vừa có.

Anson kể cho cô nghe nhiều điều hơn lần gọi trước hay vào cái đêm xảy ra hỏa hoạn, và điều đó dấy lên trong cô một tia hy vọng rằng anh nói sự thật.

Khi lái xe về lại vịnh Cedar, ý nghĩ của Allison quay cuồng theo hàng trăm hướng khác nhau. Không biết trời xui đất khiến thế nào, cô dừng lại Ngân hàng Quốc gia số một. Lần trước vào đây gửi tiền, cô bé đã thấy Justine Gunderson.

Justine đang trò chuyện với một khách hàng tại bàn làm việc khi Allison bước vào nhà băng. Allison ngồi ở khu vực chờ cho đến khi Justine rảnh rang đôi chút. Suốt thời gian đó, Allison thay đổi ý định những hai lần trước khi đủ dũng khí tiến đến gần bà chủ của nhà hàng bị cháy.

“Cô có thể giúp gì được cho cháu?”. Justine hỏi lịch sự khi Allison bước về phía mình.

Hai đầu gối Allison run rẩy, cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện Justine. “Cháu là Allison Cox”, cô nói.

Vì cảm thấy cần phải duy trì tác phong lịch sự, Allison chìa tay ra trước mặt Justine. Justine bắt tay và có vẻ nghiêm túc, Allison thấy vững lòng. “Cháu không biết cô có còn nhớ cháu không”, cô bé nói. Họ đã gặp nhau ở nhà hàng Hải Đăng và tại bữa tiệc mà bố mẹ cô tổ chức mừng Giáng sinh cách đây hai năm.

Cô bé chờ đợi, nhưng Justine không có biểu hiện gì là nhớ ra cả.

“Cháu là con gái của Zach Cox - và là bạn gái của Anson Butler”, cô bé giới thiệu một cách thẳng thắn nhất có thể.

Justine chớp chớp mắt, có vẻ đã nhận ra được Allison.

“Hôm nay cháu có nói chuyện với Anson. Cách đây không đầy ba mươi phút”.

Justine nhòm người tới trước, hai khuỷu tay đặt lên bàn. Khi nói, giọng cô nhỏ và căng thẳng. “Anson có biết rằng Cảnh sát trưởng muốn nói chuyện với cậu ấy về chuyện đám cháy không?”, cô hỏi, giọng thì thầm bí mật.

“Anson biết ạ”. Allison trả lời.

“Có lý do gì mà cậu ấy không chịu nói chuyện với người giám hộ không?”.

Allison không biết phải trả lời làm sao. “Cháu muốn anh ấy trở về đây hơn bất kỳ điều gì khác trên đời này”.

“Hai vợ chồng cô nhận ra cậu ấy rất buồn sau khi bọn cô cho cậu ấy nghỉ việc”.

Allison chưa bao giờ nhìn thấy Anson đau khổ như vậy vào cái ngày anh đến Trung tâm thương mại tìm cô mùa thu vừa rồi. Anh rất bi quan, cho rằng cả thế giới đang quay lưng lại với mình. Anh khẳng khẳng bảo rằng cho dù anh nói gì hay làm gì cũng không thể khiến mọi người chấp nhận anh nữa.

“Anh ấy rất đau buồn và giận dữ khi bị mất việc. Anh ấy không hề lấy cắp món tiền đó, cô Justine ạ. Cháu biết rõ mà. Anh ấy cố gắng không ngừng để làm điều đúng đắn - và rồi bị buộc tội oan... Cô không thể tưởng tượng nó ảnh hưởng đến anh ấy như thế nào đâu”.

Justine thở dài. “Chồng cô cảm thấy rất hối hận về cách giải quyết vấn đề đó. Bọn cô chưa từng gặp chuyện như thế trước đây bao giờ. Seth đã rất quý Anson. Thật ra, dạo đó anh ấy đã nâng Anson lên làm phụ bếp”.

Allison gật đầu lia lịa. “Anson nghĩ anh ấy đã làm rất tốt, có tiền triển và rằng anh ấy sẽ có thể trả hết tiền bồi thường nhà kho và...”.

“Nhà kho ư?”. Justine hỏi.

Allison sụp mắt xuống. “Lúc đó anh ấy làm việc để kiếm tiền bồi thường cho đám cháy trong công viên thành phố”.

Justine chợt im bặt. “Cô đã quên bằng chuyện đó”, một lúc sau cô cất tiếng. Cô ấn mấy đầu ngón tay lên trán mình. “Cô cố quên đi những gì đã xảy ra, cố không nghĩ nhiều về nó nữa. Chắc cháu cũng đoán được chuyện khủng khiếp này tàn phá Seth và cô hết sức nặng nề”.

“Chồng cô đã biết về quá khứ của Anson. Bố cháu có kể với chú Seth và chú ấy đồng ý nhận Anson vào làm”.

“Cháu tin tưởng bạn mình lắm phải không?”. Justine nhẹ nhàng hỏi.

“Dạ phải!”. Allison muốn bảo vệ Anson, muốn giải thích rằng anh là một người tốt, thành thật, và anh thông minh như thế nào. Tuy vậy, điều đó cũng chẳng thay đổi được gì, trừ phi có bằng chứng minh oan cho anh.

“Nếu cậu ấy thật sự trong sạch, thì cậu ấy nên quay về và đường đường chính chính đến gặp Cảnh sát trưởng, trả lời các câu hỏi chất vấn của ông ấy”.

“Cháu sẽ nói lại với anh ấy”, Allison nói. Lần sau Anson có gọi cho cô, cô bảo đảm mình sẽ giải thích cho anh hiểu việc liên lạc với người bảo lãnh quan trọng như thế nào nếu như anh còn hy vọng rửa oan cho mình. Nếu không, đám cháy đó sẽ treo lơ lửng trên đầu anh, đeo bám anh suốt cuộc đời. Và cả thành phố sẽ không ngừng đổ tội và trách móc anh. Tiếng xấu đã phủ trùm lên người anh, và việc anh mất tích chỉ khiến mọi người thêm nghi ngờ. Không dám dấn thân, đối đầu với biến cố, không muốn bước ra ánh sáng chắc chắn sẽ tước đi cơ hội của anh. Nghiêm trọng hơn, nó còn tước đi cơ hội của họ nữa.

Linnette đang đợi chị gái mình ở đường đua của trường cấp ba. Cuối cùng Gloria cũng thuyết phục được Linnette thử chạy bộ, mà cô bảo rằng giúp mình giữ vóc dáng và vượt qua bài kiểm tra thể lực thường kỳ của Sở cảnh sát.

Gloria định sẽ đến chạy cùng với Linnette khi ca làm việc của mình kết thúc. Hôm nay họ sẽ cùng nhau đi dạo một dặm nhẹ nhàng thôi, cô bảo em gái mình như vậy. Rồi vài tuần nữa, sau khi sức bền của Linnette đã ổn định, họ sẽ chạy xa hơn. Gloria làm cho việc tập thể dục thể này nghe rất thú vị. Là một trợ lý bác sĩ, Linnette thường khuyên bệnh nhân tập thể dục để mang lại nhiều lợi ích tốt cho sức khỏe. Chí ít thì cô cũng nên thực hành những gì mình đã thuyết giảng. Ngoài ra, nhìn thấy cô chắc khỏe và gọn người sẽ là một bất ngờ đáng yêu cho Cal khi anh trở về.

Gloria chỉ đến sau cô vài phút, cô trờ tới bãi đỗ xe và đậu xe bên cạnh xe Linnette.

“Này, trông em thật tuyệt”, Gloria nói khi bước ra khỏi xe.

Linnette xoay một vòng để chị gái mình có thể nhìn toàn diện bộ quần áo thể dục cô mặc trên người. “Dĩ nhiên là nhìn tuyệt rồi. Bộ quần áo này ngốn của em hơn một trăm đô đó”.

Gloria đảo mắt, kinh ngạc. “Em đâu cần quần áo được thiết kế đặc biệt để chạy bộ đâu - một cái quần jeans cũ và áo thun thoải mái là được rồi”.

“Thôi không chịu đâu. Em muốn nếu đồ mồ hôi mình trông vẫn xinh như thường”.

Lắc đầu ngao ngán, Gloria dẫn đường. Giờ này các em học sinh đã tập chạy xong, nên nó được mở cửa cho mọi người tự do vào tập. Vài người chạy vòng quanh đường đua, vài người thong thả đi bộ..

“Chad nhờ em gửi lời hỏi thăm chị”, Linnette nói, chăm chú nhìn xem chị gái mình phản ứng thế nào. Gloria không tỏ vẻ gì là quan tâm. “Này, chị giỏi giấu cảm xúc quá nhỉ?”. Linnette gheo.

“Sao hả?”.

“Em đề cập đến Chad, vậy mà chị thậm chí không hề nhướn cả lông mày. Khi nào thì chị mới thừa nhận mình để ý anh ta như anh ta để ý chị đây?”.

“Em có muốn chạy bộ hay không nào?”. Gloria hỏi, phớt lờ câu hỏi của cô em.

“Chạy chứ sao không”. Cô trông đợi được rèn luyện một môn thể thao linh động nào đó, đồng thời được dành thời gian ở bên, trò chuyện cùng chị gái mình. Dường như khi nào gặp nhau họ cũng ra ngoài đi ăn, mà điều này đập tan mục tiêu giữ dáng của Linnette. Gloria chính là người đã đề nghị họ nên bắt đầu chạy bộ và Linnette vui vẻ đồng ý.

Gloria chỉ cho Linnette vài động tác làm nóng cơ thể, và Linnette cẩn thận làm theo hướng dẫn. “Này, tuyệt thật đó. Em đã thấy khoan khoái cả người”.

“Chúng ta còn chưa bắt đầu chạy nữa mà”.

Linnette nhảy lên nhảy xuống vài cái, cho chị mình thấy là cô đang tràn đầy năng lượng. “Chị dẫn đường đi và đừng có chững lại vì em đó nhé”, cô nói, hát hăm chỉ về phía đường đua.

“Chúng ta sẽ bắt đầu nhẹ nhàng và đơn giản thôi”, Gloria bảo. “Chị không muốn làm hại em gái mình, chuyên gia chăm sóc sức khỏe”.

“Có chị gái thật tốt ấy nhỉ!”. Linnette lẩm bẩm, mỉm cười hạnh phúc khi nhớ lại trước đây cô gặp một người bạn và rồi khám phá ra rằng người ấy còn là chị gái mình.

“Chị đồng ý - có em gái là một điều tốt”, Gloria vừa nói vừa mỉm cười.

Họ bước vào đường đua và bắt đầu chạy, Linnette ngạc nhiên là nó không tệ như cô nghĩ. Cô có thể thở gần như bình thường. Nhưng rồi đến khi kết thúc vòng chạy đầu tiên, cô thở mạnh hơn và tốc độ chậm lại.

“Mấy vòng mới được một dặm vậy chị?”.

“Bón”.

Chắc hẳn Gloria đang đùa thôi. Linnette cảm thấy mỗi vòng xa lắm mà. “Chị chỉ đùa em thôi đúng không?”.

“Em vừa hoàn thành một phần tư dặm rồi đấy”. Gloria đưa mắt nhìn Linnette.

Tin tức này không được hoan nghênh chút nào. Phôi cô căng ra, đau nhức còn hai chân cô không muốn hợp tác nữa. Bỗng nhiên cô thấy chán ngán khi nhận ra mình còn tận ba vòng chạy nữa trước khi kết thúc buổi tập. Ngoài các cơn đau nhức, mồ hôi còn tuôn xuống đầm đìa mặt cô. “Có lẽ chị nói đúng về việc chúng ta nên bắt đầu chậm rãi và nhẹ nhàng thôi”, Linnette vừa thở hổn hển vừa nói, dù nó đùng chạm tự ái khi cô thừa nhận mình không vượt qua nổi thử thách này.

“Thực tế thì bây giờ ta chỉ đang đi bộ đó thôi”, Gloria nói. “Sao chị em ta không trò chuyện nhỉ - nó sẽ làm em sao nhãng, không thấy quá mệt mỗi nữa”.

“Chị muốn nói về chuyện gì, nói về Chad hả?”. Linnette hỏi.

Gloria lại một lần nữa phớt lờ đề tài này. “Em nghe được tin gì về Cal rồi?”.

“Cũng không nhiều. Em vừa nói chuyện với anh ấy cuối tuần này. Khi ấy Cal ở trong một quán rượu rẻ tiền, nếu nhạc nền em nghe được đúng thì đó chính là thứ dành cho loại quán đó”. Linnette khẽ nhăn mặt khi nhớ lại. Có lẽ cô không biết nhiều về bày ngựa hoang, nhưng thậm chí là người không có kinh nghiệm, cô cũng đủ thông minh để nhận ra rằng trong mấy quán rượu cũng đâu có nhiều ngựa hoang như thế. Nghĩ về cuộc trò chuyện với Cal, cô nhớ lại hàng đồng chuyện khiến cô bực mình.

“Trong lúc bọn em đang nói chuyện thì Cal bắt đầu nói lắp. Điều đó mách bảo em rằng anh ấy căng thẳng hay lo lắng về chuyện gì đó”.

“Có lẽ cậu ấy chỉ cần quay lại chỗ bác sĩ chữa tật đó thôi”.

“Có lẽ vậy”. Tuy miệng nói thế, Linnette vẫn không nghĩ vấn đề nằm ở đó. Trong đầu anh có điều gì đấy mà anh không chịu nói với cô. Sau đó họ cũng ít nói chuyện với nhau. Mỗi khi anh gọi điện, cô có cảm giác như anh bắt buộc phải gọi chú không phải mong mỗi được trò chuyện cùng cô. Một bài viết gần đây đăng trên báo Bản tin vịnh Cedar có đăng tin bác sĩ thú y địa phương Vicki Newman đã đến hỗ trợ Cal. Cô nhớ lại lần họ gặp nhau ở trang trại của Cliff và một linh cảm kỳ lạ xâm chiếm lấy Linnette khi cô thấy Cal nói chuyện với Vicki. Cô cảm thấy nghi ngờ, lo lắng mà không thể hiểu chính xác tại sao. Vicki trông rất đỗi... bình thường. Linnette ghét phải nói thế, nhưng vị bác sĩ thú y, với những đường nét gương mặt không có gì đặc sắc, mái tóc thẳng rũ xuống và vóc dáng như đàn ông, rõ ràng là không hấp dẫn một chút nào. Cô ấy có vẻ đáng mến, Linnette thậm nghĩ. Nhưng Cal cũng không kể với cô chuyện Vicki sẽ tới Wyoming, chính điều đó khiến cô lo lắng. Trong suốt cuộc điện thoại vừa

rồi, Linnette bảo anh rằng nó làm cô bồn chồn, mất tinh thần thế nào nhưng Cal không trả lời. Thay vào đó, anh lảng tránh sang chủ đề khác.

Họ chưa bao giờ cãi nhau. Cal sẽ bỏ đi khi họ bắt đầu chuyện gì đó hơn là ngồi lại tranh luận gay gắt về nó. Chẳng ích gì, cô tự nhủ, bởi anh có khoảng thời gian khó khăn khi cố kiềm chế từng câu chữ mỗi lần buồn bực, điều này chỉ càng khiến anh không muốn bàn bạc về những vấn đề rắc rối mà thôi.

“Vậy còn chuyện của chị và Chad sao rồi?”. Linnette hỏi lại, cô không muốn phải suy nghĩ quá nhiều về mối quan hệ của mình.

“Chị nói chuyện về Chad và em sẽ trao đổi về Cal”.

“Chẳng có gì để nói cả”.

“Sao chị không đi chơi với anh ấy?”. Linnette không hiểu.

Gloria nhún vai. “Chị nên đi sao?”.

“Không, em đoán là không”, Linnette miễn cưỡng trả lời. Vậy nhưng khi hai người họ bên nhau, họ chẳng nhìn thấy ai khác cả.

“Nếu có ai không hứng thú với Chad, thì đó chính là em”. Linnette nói đón đầu phòng trường hợp Gloria chối bỏ tình cảm của mình vì sợ làm em gái buồn, dù sao trước đây Linnette cũng từng để ý Chad.

“Vậy thì tại sao ta lại bàn về anh ta chứ?”.

“Vì em biết tình cảm anh ấy dành cho chị”.

Gloria tăng tốc, và Linnette phải rất vất vả mới theo kịp. “Này, chậm lại đi, chị”.

“Không, nếu như em muốn nói về Chad”.

Linnette nhăn mặt, chớp chớp mắt khi mồ hôi tươm ra đầy mặt. “Em bỏ lỡ cái gì sao?”.

“Không”. Câu trả lời của Gloria nhanh đến không ngờ.

Linnette gần như thở hồng hộc để giữ nhịp độ với chị mình, dường như chị ấy muốn phá kỷ lục thế giới hay sao ấy. “Có lẽ tốt nhất ta đừng nói chuyện”, cô đề nghị, thở mạnh.

“Có lẽ vậy”, Gloria đồng ý và ngay lập tức giảm vận tốc xuống thật chậm.

“Lần này đáng lẽ là buổi đi bộ chậm rãi mà”, Linnette nhắc chị mình.

Vòng thứ hai đã hoàn thành, vẫn còn hai vòng nữa. Sẽ là một kỳ tích nếu cô có thể hoàn tất trọn bốn vòng chạy.

“Một dặm đi bộ không có nghĩa là chúng ta sẽ bỏ”, Gloria đáp trả.

“Chị thực hành chạy bộ nhiều hơn em mà”. Linnette cố không tỏ ra hối tiếc.

“Chị tưởng là chúng ta sẽ không nói chuyện nữa”.

“Em phải nói chuyện”. Linnette không thể dừng lại như cô mong muốn. Nếu dừng lại, cô sẽ tạo điều kiện cho cơ thể mình lên tiếng phản đối. Bắp chân cô sắp rã ra rồi. Mặt cô nóng bừng bừng, còn bụng thì bắt đầu muốn nôn hết thức ăn ra. “Chị đến đây có thường xuyên không?”, cô hỏi Gloria.

“Mỗi ngày. Chị chạy khoảng ba đến năm dặm”.

Linnette rên rỉ. “Chị nói vậy chỉ cốt để em thấy xấu hổ thôi đúng không?”.

Gloria cười phá lên, chạy nhanh về trước rồi quay lại, chạy giật lùi, đối mặt với Linnette. “Này, chúng ta đang chạm phải bất đồng đầu tiên giữa chị em gái đó hả?”.

Nếu còn sức thì Linnette cũng sẽ phá ra cười. “Vâng, em nghĩ vậy đấy”. Thấy mình đang giữ chân Gloria, cô ra hiệu cho chị ấy cứ chạy trước. “Thôi không cần đợi em đâu”, cô thở hắt lên. “Em sẽ đi bộ hai vòng còn lại”.

“Em chắc chứ?”.

“Đi đi trước khi em đổi ý”.

Gloria cười toe toét, chạy ào đi bằng một vận tốc có thể khiến Linnette đau tim. Như đã hứa, cô tiếp tục thả bộ, kinh ngạc nhìn Gloria chạy vòng quanh cô. Thật ra, khi rảo bước nhẹ nhàng, chậm rãi, Linnette nhận ra mình không cảm thấy tập thể dục khó chịu nữa.

Tuy nhiên, khi không có Gloria ở bên làm mình xao lãng, tâm trí cô tự do rong chơi. Nhưng đề tài lớn vờn trước mắt cô không thoải mái chút nào.

Lại là chuyện về Cal.

Nhiệm vụ của anh rõ ràng là mang một ý nghĩa cao quý không thể phủ nhận, nhưng dường như anh rất háo hức rời khỏi vịnh Cedar - rời khỏi cô. Em trai Linnette, Mack, đã cảnh báo rằng cô đang khiến Cal ghen thờ. Lúc đó, Linnette không sẵn lòng lắng nghe, nhưng giờ cô cảm thấy mình cần phải lưu ý đến điều em trai nói.

Khi vòng qua khúc cua cuối cùng, Linnette ngạc nhiên khi thấy Chad đứng bên ngoài hàng rào, nhìn họ chăm chú. Khi anh nhìn về hướng cô, cô vẫy tay chào anh. Anh chào lại nhưng ngay lập tức hướng ánh mắt sang Gloria. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Linnette thấy rõ sự khát khao hiện lên trong mắt anh khiến cô thụt lùi trở lại.

Cô không biết phải nghĩ sao nữa. Có khi nào họ đã hẹn hò nhau rồi không? Tuy vậy nó không hợp lý. Nếu có, Chad sẽ đề cập đến chuyện này, Linnette chắc là thế, vì họ làm việc cùng nhau hằng ngày mà. Gloria vẫn lặng thinh,

nhưng Linnette quyết định từ nay sẽ không can thiệp vào chuyện của họ nữa. Cô không thể đoán được chuyện gì đang xảy ra với mối quan hệ của chính mình, vì vậy cô cảm thấy mình đâu có đủ tư cách để phán đoán những rắc rối giữa Chad và Gloria.

Sau bữa tối tại trang trại Wyoming của Lonny Ellison, nơi họ tham dự với tư cách khách mời, Cal tìm thấy Vicki đang tha thẩn bên ngoài, đứng ở bãi quây thú. Anh ngần ngại trước khi đến gần bên cô. Họ cùng nhau làm việc mười hai, mười lăm tiếng mỗi ngày suốt hai tuần nay. Những cảm xúc mới mẻ xâm chiếm tâm tư anh từ lúc nào không rõ. Cô đến chăm sóc y tế cho bầy ngựa ở trang trại của Cliff kể từ khi anh được thuê vào làm, lúc nào họ cũng thân thiện với nhau, và chỉ có vậy. Anh không chắc nó xảy đến khi nào, nhưng Vicki dần trở thành người quan trọng với anh. Có lẽ nó bắt đầu vào cái tuần anh rời đi, khi họ gặp nhau bàn bạc các kế hoạch về chuyến đi này...

Vicki cố tình lờ anh đi và gác hai cánh tay lên thanh chắn trên cùng. Cô nhìn chằm chằm về phía trước khi vài con ngựa xoay đầu vòng vòng bên trong bãi quây, khịt khịt mũi vào lớp hàng rào lạ hoắc, đá tung bụi lên và tỏ vẻ khó chịu.

“Thật là một sai lầm khi tôi đến vùng Wyoming này”, cô nói mà không hề nhìn anh.

Cal không thể để cô suy nghĩ như vậy được. “Không. Cô thật sự giúp ích rất nhiều”. Anh bắt đầu nhắc cô nhớ về tất cả những điều cô đã làm cho bầy ngựa hoang, nhưng cô ngăn anh lại. “Là một sai lầm, vì những lý do khác”, cô nói. “Tôi rất tiếc, Cal ạ”.

Cô vẫn không nhìn anh.

Cal dần lòng, cố kìm nén cảm xúc của mình. Anh không muốn tin khi cô nói cô không nên đến đây - hay chuyện cô thấy hối tiếc. Mặc dù anh cẩn thận, tránh đụng chạm cô, nhưng giờ anh không thể kiềm chế được nữa. Anh đặt tay lên vai cô và nhìn chăm chú khi mắt cô nhắm chặt lại, như thể cô cũng đang đấu tranh, dần vật trước sự hấp dẫn giới tính mạnh mẽ đang dậy lên như sóng trong lòng họ. “Anh không có ý để chuyện này xảy ra”, anh thì thầm.

“Tôi chuẩn bị đi ngủ đây”, cô nói.

“Đừng”, anh nài nỉ. “Khoan đã”. Anh tiến lại gần hơn, nhẹ nhàng vuốt tóc cô bằng bàn tay còn lại.

“Anh không hiểu sao?”, cô nói, vùng thoát khỏi anh.

“Hiểu điều gì?”. Dù rất mong muốn kéo cô trở vào vòng tay mình, anh vẫn để cô bước đi.

“Gì vậy?”, anh nhấn mạnh.

Cô nhìn anh không rời đến khi mắt cô ầng ậc nước. “Anh thật sự không biết sao?”.

Anh nhăn mặt. “Biết gì chứ?”.

“Ôi Cal, sao anh lại có thể vô tâm đến như vậy. Em yêu anh suốt hai năm trời nay đấy, anh không nhận ra ư?”.

Cô không thể làm anh sững sốt hơn nếu chọc anh bằng cây chích điện mà họ vẫn thường dùng để điều khiển thú. Anh há hốc miệng, nhưng anh không thể thốt nên lời. Anh chỉ trở mắt ra nhìn cô.

“Em chưa bao giờ để lộ ra cả”, anh nói, lặng cả người.

“Làm sao em có thể chứ?”, cô hỏi, đưa tay lên mặt chùi nước mắt. “Em... em không biết làm cách nào nữa, rồi anh bắt đầu gặp gỡ Linnette và cô ấy đáng yêu quá và em thì... không có gì hấp dẫn. Anh biết tại sao lúc đầu em không muốn thực hiện chuyến đi này không?”.

Cal ghét mình vì cái tội chậm hiểu, nhưng hình như thực sự anh rất kém nhanh nhạy trong khoản này thì phải. “Anh tưởng có gì đó liên quan đến công việc ở văn phòng em”.

“Em chỉ nói thế vì em sợ mình sẽ không thể che giấu được cảm xúc của mình, và giờ thì nhìn chuyện gì đã xảy ra cho em đây này”.

“Chuyện đã xảy ra”, Cal nói, mạnh dạn, dứt khoát, “là anh cũng phải lòng em”.

Anh không hề biết Vicki sẽ phản ứng với lời anh vừa nói như thế nào, tuy nhiên, anh không ngờ cô tung ra một cú đấm giông thẳng vào ngực anh. “Sao anh dám nói thế với em hả, Cal Washburn? Sao anh dám chứ?”. Cô nói một từ và đồng thời thoi anh một cái.

“Ui da”. Cal lùi lại va xoa xoa ngực, ngạc nhiên, lúng túng trước sự tấn công dữ dội của cô. “Ồi, đau quá. Sao em đánh anh?”.

“Anh cũng đừng có đụng vào em nữa”.

“Anh tưởng - anh hy vọng em chia sẻ cảm xúc với anh”.

“Em có”, cô lầm bầm, “nhưng điều đó không thể thay đổi được sự thật rằng Linnette đang kiên nhẫn đợi chờ anh trở về vịnh Cedar. Vậy còn cô ấy thì sao? Cô ấy cũng yêu anh không kém”.

Cal sững người. Vicki nói đúng. Anh không có quyền lên tiếng khẳng định tình cảm dành cho cô hay hôn cô cho đến khi tìm ra giải pháp cho mối quan hệ của anh với Linnette. Vấn đề là anh không biết mình phải làm như thế nào.